

– Mi Szamival itt maradunk, ti hárman hazamentek – közölte. Elutasítóan meredtek rá, ezért sietve folytatta. – Nem tudjuk, meddig kell várunk Iván visszatértére. Felosztjuk magunk között az időt. Amanda, intézed ezt?

– Hát persze. De mégis, mennyi ideig várunk rá?

– Ameddig elő tudom teremteni az árát – közölte Blanka. Arca nyugodtnak tűnt, egyedül a szája körül megfeszülő és elernyedő izmok árulkodtak a lelki-állapotáról.

Iván a fogát csikorgatta idegességében, amíg a kevlár cső belsejében, a kapszula első ülésén várt. Amikor magára maradt, a lezser külső, mint rossz kabát szakadt le róla. Bár már nem vágyta a halált, mint annak idején, Rézi elvesztésekor, mégsem attól félt. A testi kínoktól tartott ugyan, de félelme két másik forrásból táplálkozott. Félt a program csúfos kudarcától, és attól, hogy az időugrások egy számukra addig ismeretlen mentális károsodással járhatnak, ami kihat a későbbi képességeire. Mint a Curie házaspárra a radioaktivitás.

Ha nem tér vissza, gondolta, Blanka végre felhagy az utána való koslatással. Ettől a lehetőségtől elszomorodott. Szegény lány! Megint milyen undok volt vele. Még nem késő bocsánatot kérnie.

– Blanka! – szólt bele a mikrofonba, de a hangja nem érte el a nőt.

Az ugró körüli pályán a részecskék fénysebességre gyorsultak, az időkapu megnyílt, a kapcsolat az ugró és a bázis személyzete között megszakadt.

Iván nyomást érzett az egész testében, leginkább az agya és a gyomra tiltakozott az erőhatás ellen. A szeme lüktetett, a teste felhevült, úgy érezte, negyven fokos láz kínozza. Amikor már attól tartott, hogy telehányja az utasteret, a műszerfal helyére szerelt kijelző zöld fény felvillanásával jelezte a sikeres landolást, az ajtózár halkán kiengedett, és egy idegesítően vidám géphang közölte az aktuális utazóval, hogy elhagyhatja a fedélzetet.

Iván kívágta az ajtót, lekapta fejéről a sisakot, és az ugró mellé ürítette a gyomra teljes tartalmát. Addig öklendezett, ameddig az epéjét is kihányta, akkor megkönnyebbült, a rosszulléte alábbhagyott. Elnehezült lábbal lépett ki az építési területre.

– Patrik, te kis patkány! – szidta hangosan a fiút. – Azt mondtad, enyhe rosszullét.

Kirázta a fejéből a kábulatot. Kóválygó léptekkel indult a palánk felé, vagyis arra, amerre a palánkot sejtette, mert a látása elhomályosult. Két lépés után morgó hang állította meg. Egy kutya képe úszott előtte a hullámozó talajon. Fél kézzel megdörzsölte a szemöldökét, a másikban a sisakot szorongatta. Jobban megnézve az állatot egy dobermannra ismert.

Hát ez meg hogy a fenébe került ide, villant át az agyán. Ha ez egy őrkutya, akkor vagy nő is tartozik hozzá, aki, ha a kutyája után jön, kiszúrja az ugrót. Ezt mindenképpen el akarta kerülni. Sarkon fordult és futásnak eredt. Keresztülszánguldott a gondozatlan, bokrokkal és cserjékkel benőtt sávon az építkezés felé. A dobermann végig a nyomában érezte. Várta, hogy felugorjon a hátára, maga alá rántsa, és a karját marcangolja. Elérte az első kifejtett fát,

elkapta az alsó ágát, felhúzta magát, és olyan magasra kapaszkodott, amennyire csak tudott. A karján a sisakkal, egy vastag ágat átölelve, zihálva nézett farkasszemet a kutyával.

– Te nem voltál rajta a felvételeken, az biztos – fújtatott.

A kutya csaholva ült a fa tövében, aztán megunt a felesleges felhajtást és kényelmesen leheveredett. Iván felbátorodott, lejjebb ereszkedett, mire a dobermann felült, és Iván meg mert volna esküdni arra, hogy kajánul vigyorog. Jobbnak látta visszamászni.

Már sötétedett, mégsem kereste senki a kutyát. Iván agya sebesen járt, de nem jutott eszébe mentő ötlet. Az órák teltek. A rosszullét és az ijedtség kimerítette Ivánt, az időtlen várakozás közben elszenderedett a fa koronájában. Dallamtalan füttyörészésre riadt. Kilesett a levelek között és meglátta a biztonsági őr elmosódó alakját, amint a kutya felé közelít.

– Mi az, Porsah? – rikkantott vidáman a dobermannak. – Megint macskával szórakozol?

A kutya felpattant, az emberhez ügetett, majd viasszasaladt a fa alá, amelyen Iván moccanás nélkül várakozott. Mély hangon vakkantott utasításra várva. Az őr a lámpája fényével a fáig vezető utat pásztázta. A térdmagasságon túlnövő gyomban nem akaródzott a kutyája után menni.

– Gyere, Porsah! – hívta a dobermannt. – Hagyd azt a macskát! Majd elkapod holnap, ha olyan ostoba, hogy visszajöjjön.

Porsah szófogadóan az órhöz szaladt, és a farkát csóválva követte őt, amíg csak el nem tűntek Iván szeme elől.

– Remélem, most már hazamehetek! – szentségelt Iván. Százig számolt, aztán leereszkedett a fáról. Óvatos léptekkel settenkedett vissza az ugróhoz, ügyelt, nehogy zajt csapjon. Nagy igyekezetében megcsúszott a saját hányadékában. Karját a magasba kapva próbálta megőrizni az egyensúlyát, sikertelenül, ráadásul az ugróban sem tudott megkapaszkodni. Hanyatt vágódott, egyenesen a saját váladékába, földet éréskor pedig beverte a tarkóját.

– Ezt nem hiszem el! – nyögte. Felállt és körülnézett, hogy mivel pucolhatná le magát, de nem talált semmit. Benyúlt az ugróba, és egy literes vizes palackot vett ki az utastérből. Ahogy lecsavarta a kupakot és megérezte a víz illatát, elemi erővel tört rá a szomjúság. A szájához emelte a palackot és mikor elvette onnan, meglepve látta, hogy több mint félig kiitta a vizet belőle. A maradékkal leöblítette a talpát, ami tisztának tetszett ugyan, de a rossz szaga megmaradt. A hátával nem vacakolt, sürgette az idő. Fejébe nyomta a sisakot, beült az első ülésre, és folyamatos káromkodás mellett beindította a visszatérő-hajtóművet.

Blanka és Szami szótlanul ültek egymás mellett. Nem volt mit mondaniuk, jól tudták, mire gondol a másik. Blanka erőt merített a férfi jelenlétéből, és a nő is enyhített valamelyest az orvos idegességén.

– Azt mondta, előfordulhat csúszás – kapaszkodott Iván utolsó szavaiba Blanka.

Szami némán megszorította a nő kezét, mert nem akarta jobban elkeseríteni, de hiú ábrándokba sem ringatta volna.

Frici számítógépe sűrűdő hanggal jelezte az időgép működésbe lépését. Normál beszélgetés mellett nem lehetett hallani, de a mostani csendben puskaropogásként hatott rájuk. Blanka összerezzent, idegesen Szamira mosolygott,

aki felpattant ültéből és Frici képernyőjéhez ugrott. Akkor már Blanka is talpon volt, magához vette a fülhallgatót és a plexi fölkébe rohant.

A konzolok gyors iramban frissítették az adatokat. A kapillárisok vákuumban elstartoltak a leptonok, a sebességüket mutató számsor változását szemmel követni sem lehetett. A számok sötét narancssárgára, majd lilára változtak, ahogy a keringő részecskék elérték és egy rövid időre megőrizték a fény sebességét.

– Utazó érkezett – közölte a géphang.

Szami nem várta meg Blanka utasítását, berontott a toronyszobába.

– Iván! – szólt a mikrofonba Blanka. Stabil kapcsolat esetén a kapszulában ülő utasnak vennie kell az adást, de válasz nem érkezett. – Iván! – kiáltotta újra Blanka. Kilépett a parancsnoki fölkéből. Riadt szemmel Szamira nézett és megrázta a fejét. – Iván! – kiáltotta utoljára, sírva.

Startra készen várták a kevlár torony rámpájának lenyílását. Amikor végre szabaddá vált előttük az út, fej fej mellett rohantak a cső belsejébe.

– Blanka! – Iván elhaló hangját hallva a nő elkapta Szami karját futás közben.

– Él – sírta, miközben a fülhallgatóra mutatott. – Itt vagyunk – szólt Ivánhoz. Letörölte a könnyeit, nem akarta, hogy Iván meglássa őket.

– Az a szemét kis strici Patrik is ott van? – Bár a visszaút kevésbé terhelte meg a szervezetét, Iván mosogatórongynak érezte magát. Mire a fogadóbizottság az ugró mellé ért, ő már féloldalasan ült benne, lába a cső padlózatán pihent. Ahogy meglátta a két közeledő alakot, az utastérbe dobta a sisakját és arcán győztes kifejezéssel megpróbált talpra állni. Szami mellé ugrott, egy ölelésnek álcázott mozdulattal felnyalábolta.

– De jó téged újra látni – lapogatta meg a hátát.

Blankában feloldódott a harag. Sietősen ölelte át Ivánt, alig várta, hogy érezze a férfi érintését, beszívhatta testének páráját.

– Mi ez a szag? – fintorodott el.

– Elcsúsztam a hányadékomon – motyogta Iván.

Blanka és Szami egyszerre hajoltak előre, hogy bekukkantsanak az ugróba.

– Ez már az ő ülése – mondta Blanka az orvosnak, aki felnézett Ivánra.

– Nyugtass meg, hogy odaát is hagytál belőle! – vigyorodott el.

– Jól van. Majd kitakarítom – dörmögte Iván, aztán Patrikra gondolva hozzátette: – Megnyújom azt a patkányt, ha a kezem közé kerül.

– Nem segített a rágó? – évődött tovább az orvos, aztán komolyra fordította a szót. – Az eszméletedet végig megőrizted?

– Meg. De ez távol állt az enyhe émelygéstől.

– Legalább megtudtuk, hogy hányós vagy – viccelődött Blanka. – Így mindig elől ülhetsz a buszon. Amúgy szerinted enyhe rosszullét miatt miért ajánlotta volna a bukót? – mutatott rá végül. – Mesélj! Hogy ment?

– Ha mindenki itt lesz, elmondom.

– Helyes! Csapott a combjára Szami. – Zuhanyozz le, aztán megvizsgállak.

– Csak a ruhám lett...

– Zuhanyozz! – törte le Iván tiltakozását az orvos.

Blanka túláradó örömeiben egyfolytában vigyorgott, mint egy vadalma.

– Menj! Addig én értesítem a többieket – mondta. Lábujjra emelkedett és arcon csókolta Ivánt.